

Osnovni pojmovi u harmoniji

Harmonija je sinonim za akord. U širem smislu te reči, harmonija proučava odnose i veze između akorada koji postoje u okviru klasične harmonije (od druge polovine XVII do sredine XIX veka). Ovu harmoniju koristili su Bach, Mozart, Beethoven i rani romantičari, do Mendelsohn i Šumana.

Harmonski ritam je onaj u kome se menja harmonija. Najsitnija notna vrednost (u zadatku) karakteriše ovaj ritam. Harmonija se ne može menjati u sitnijim notnim vrednostima.

Homofonija je muzika koja se zasniva na akordima. Tu dominira vertikalni (akordski) način zapisivanja.

Strogi stav predstavlja tačno utvrđen broj glasova.

Vanakordski tonovi su zadržice, skretnice i prolaznice. Zadržice su na jakom taktovom delu, a svi ostali su na lakom taktovom delu (kada takt ima osmine, onda je naglašena svaka prva osmina u grupi od dve osmine). *Anticipacija* (prethodnica) je vanakordski ton na lakom taktovom delu, koji prevremeno, tj. anticipirano uvodi sledeći akordski ton u istom glasu.

Obimi prosečnih horskih glasova (granice koje je Bah postavio da bi hor zvučao skladno):

- Sopran: C₁ - A₂
- Alt: f - D₂
- Tenor: c - A₁
- Bas: F - D₁

Tonalna i modalna muzika

Od XIV do XVI veka nisu postojali tonaliteti, dur i mol sistem. Muzika se pisala u modusima, pa se ona nazivala **modalnom** muzikom. Od druge polovine XVII veka postoje durski i molski sistem, pa se takva muzika naziva **tonalna** muzika.

TONALNA MUZIKA zasnovana je na **tri funkcije**: tonika (T), subdominanta (S) i dominanta (D).

- T je potpuno stabilna funkcija.
- S je nestabilna - ide u D funkciju ili u T
- D je nestabilna i razrešava se uvek u T (u klasičnoj harmoniji)

Sekvenca predstavlja ponavljanje jednog motiva (model sekvence), obično za sekundu ili tercu više ili niže od originala. Sekvenca se, dakle, sastoji od *modela* i *transpozicije*.

I - IV	model
VII - III	transpozicija
VI - II	
V - I	